

הקדמת המחבר

בשיתין ושית יתגלי מלכא משיחא בארעא דגליל וכו' ושלחובא דאשא אוכמא, תהא תליא ברקיעא שיתין יומין, וקרבינ יתערוך בעלמא, לסטר צפון ותרין מלכין יפלון, באינון קרבינ. ויזדווגון כלחון עממיא, על ברתיה דיעקב, לאדחייא לה מעלמא ועל ההוא כתיב, ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע (ג).

ולפני שנבאר קצת בסוד הענין נקדים ונאמר יסוד חשוב בהבנת המובא כאן ובכל מקום בענין קץ משיח והוא בהקדם שיהתו הקדושה של רבינו ז"ל (היי מוהר"ן תקכ"ז) לענין הקיצים, שיש כמה גדולים שמחשבינ קיצים ואומרים שראוי

הנה עומדים אנחנו ער"ה דשנת תשס"ו הבעל"ט. וידועים דברי הרשב"י ז"ל בספר הזוה"ק (פר' וירא דף קט ע"א), ר"ש פתח ואמר וזכרתי את בריתי יעקוב, מלא בוא"ו אמאי. אלא וכו', אבל האי קרא, על גלותא דישראל אתמר, דכד אינון גו גלותא ההוא זמנא דיתפקדון, יתפקדון **ברזא דוא"ו**. ואיהו באלף שתיתאה (א). ופקידה ברזא דוא"ו שית רגעי, ופלג עידן. ובזמנא **דשתין** שנין, לעבורא דדשה, באלף שתיתאה, יקים אלא שמיא, פקידו לברתיה דיעקב. ומההוא זמנא, עד דיהא לה זכירה, שית שנין ופלגא. ומההוא זמנא, שית שנין אחרנין, ואינון שבעין ותרין פלגא (ב).

(א) **פירוש**. מקרא זה נאמר על גלות ישראל, כי כשהם בגלות בשעה שיהיו נפקדים מהגלות, יהיו נפקדים בסוד הו'. שהוא אלף השישי וע"כ כתוב יעקוב עם ו', לרמוז שיעקב, דהיינו בני ישראל יגאלו בו' שהוא אלף השישי (פי' הסולם).

(ב) **פירוש**. והפקידה בסוד הו' הוא ששה רגעים וחצי עת, ובזמן שישים שנה, לברית הדלת. באלף השישי, יקום אלוקי השמים פקידה לבית יעקב. ומזמן ההוא עד שיהיה לה זכירה ימשך שש שנים ומחצה (שהוא זמן המשכת הפקידה), ומזמן ההוא ימשך ששה שנים אחרים (שהוא זמן המשכת הזכירה), והם שבעים ושנים ומחצה (פי' הסולם).

(ג) **פירוש**. בשישים ושש שנים יתגלה מלך המשיח בארץ הגליל, (והוא משיח בן יוסף וע"כ מקום גילוי שלו ארץ הגליל שהוא נחלת יוסף כמ"ש בזוהר ח"ב ר"כ ע"א) ושלחבת אש שחור תהיה תלויה ברקיע שישים ימים, ומלחמות יתעוררו בעולם על צד צפון, וב' מלכים יפלו באלו המלחמות ויתחברו כל העמים על בת יעקב לדחותה מן העולם, שעל אותו הזמן כתוב, ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע (פי' הסולם).

שיבוא משיח באותו הקץ שהם אומרים, ורבינו ז"ל לא היה מסכים על זה כלל ואמר, שבכל זמן שאומרים איזה קץ, אז בודאי לא יבוא משיח בשום אופן באותו הקץ שהם אומרים. וכבר מבואר בזוהר הק' (עיי' זוה"ק בראשית דף י"ב ע"א) שמקלל מאוד כל המחשבי קיצין, כי אין דוד בא אלא בהיסח הדעת (סנהדרין צ"ו.) וכו', רק בוא יבוא לא יאחר במהרה בימינו בהיסח הדעת לגמרי, היינו שלא יחשבו כלל על אותו הקץ שיבוא, ופתאום יבוא במהרה בימינו, אמן, ע"כ (ד).

והחכמה בעומק שיחתו הקדושה היא שענין קץ משיח הוא סוד כמזם וצריך לחכות לו בכל יום שיבוא, ומה שנוגע לענינינו ממה שגילו הספרים הק' זמני הקץ הוא שבאותם השנים שדיברו עליהם ישנם מיני עבודות השייכות לאותו הזמן והבחינה שמסוגלות להביא המשיח. ועיי' במה שכתב רבינו הגדול הרמב"ם (כפ"ב מה' מלכים) וז"ל, "וכן כל כיוצא באלו הדברים בענין המשיח הם משלים. ובימות המלך המשיח יודע לכל לאי זה דבר היה משל. ומה ענין רמזו בהן". ועוד כתב שם, "וכל אלו הדברים וכיוצא בהן לא ידע אדם איך יהיו עד שיהיו שדברים סתומין הן אצל הנביאים. גם החכמים אין להם קבלה בדברים אלו", ע"כ דבריו לענינינו. ולכן

באנו כאן רק לעורר עצמנו לקיים רצון ה' עפ"י עצות הצדיקים האמיתיים המגלים לנו בכל עת הנקודה והבחינה השייכת לתיקוני השכינה בעת ההיא.

ונחזור לדברי הזוהר הנ"ל ונבארם בהקדם דברי ר' בעל הסולם (שם) דכתב וז"ל, כי אין לך הארה שלא תתגלה בשתים, בקטנות וגדלות. תחילה בקטנות שהוא בחינת ו"ק המאיר רק ממטה למעלה שהיא אור הנקבה. וגילוי זה נקרא פקידה ואח"כ נגלית הגדלות, שהיא אור הג"ר המאיר ממעלה למטה, וגילוי זה נקרא זכירה. כלומר אור הזכר וכו' ולפיכך בלידת יצחק כתוב תחילה וה' פקד את שרה, שה"ם אור הנקבה, הנקרא פקידה. ועוד אינה ראויה להוליד עד שנמשך לה הזכירה, וע"כ כתוב פעם ב' ויעש ה' לשרה כאשר דבר, שהיא זכירה. כי כתוב כאן עשיה, ועשיה בחינת זכר הוא, כי אור הנקבה אין בה עשיה, כי אשה קרקע עולם הוא. וכן בגאולה העתידה שהו' יקים לה' באור גדול ושלם, בסו"ה והיה אור הלבנה כאור החמה, הנה גם כן מתחילה תתגלה הפקידה של אור הגדול הזה, ואח"כ הזכירה, ע"כ. (ועיי' עוד באריכות רבה מענין הפקידה והזכירה במאמר הגאולה לרמח"ל).

ונמצא לפי דברי הזוהר הנ"ל שהפקידה שהיא בסוד וא"ו נמשכת כשש

(ד) צריך להעיר בכאן דאין הדברים כפשוטן שהרי חז"ל אומרים שצריך לחכות לו בכל יום שיבוא, רק הכונה היא שע"י שמאמין שמשיח צריך לבוא דוקא באותו יום שהם אומרים, זה בעצמו מפריע לביאת משיח באותו יום, שהאמונה הפשוטה היא שמשיח צריך לבוא בכל יום, והוא פגם באמונה אם חושב שמשיח חייב לבוא דוקא באותו יום שמחליט. וממילא ע"י שאין מאמין באופן זה הוא בעצמו מסוגל שיבוא בכל יום.

ירושלם, דכתיב ואספתי את כל הגוים אל ירושלם למלחמה וגו', וכתיב יתייצבו מלכי ארץ ורוזנים נוסדו יחד על ה' ועל משיחו. וכתיב יושב בשמים ישחק ה' ילעג למו, ע"כ (ה).

ונמצא לפי כל הנ"ל שמשנת הסמ"ך והלאה התחיל להתעורר בעולם תיקון הו"ק בחי' קו ימין. ובאמת חזינו שהעולם התחיל להתעורר משנה זו ללמוד פשטות הקבלה שהיא ענין הפקידה. ומשנת הס"ו שהיא תיקון הג"ר בבחי' קו שמאל מתחילה כבר התעוררות ללימוד פנימיות הקבלה, בסוד המוחין ובדרך היחוד והיא הזכירה בבחי' עבודתו של משיח בן יוסף (וכמו שהבאנו לעיל שכל הזמנים הנ"ל הם בחינות ותיקונים בסדר הגאולה ואין הם קשורים דוקא לזמנים מסוימים ואם נזכה יתגלה כ"ז בפועל ממש עכשיו).

והנה צריכים לדעת שבכל פעם שמתעורר אורו של משיח בן יוסף ישנה סכנה מאש, וזהו שאמר הזוהר הנ"ל: "דשלהובא דאשא אוכמא, תחא תליא ברקיעא וכו'", היינו שצריכים להזהר ולהשמר שאש היחודים שהיא עבודת משיח בן יוסף לא תתהפך לאש של דינים בבחי' אשא אוכמא

שנים ומחצה היינו משנת הסמ"ך עד שנת הס"ו ומחצה ובזה מתקנים קו ימין, שהוא בחי' החסד, בחי' ז"א שאורו הוא אור הבינה בסוד כונן שמים בתבונה, ומשנת הס"ו ומחצה מתחילה להתגלות בחי' קו שמאל שהיא בחי' הגבורה, בחי' הנוק' ואורה הוא אור החכמה בסוד אבא יסד ברתא (עיין רעיא מהימנא רנ"ז ע"ב) והוא בחי' האור של משיח בן יוסף המתגלה משנת הס"ו ומחצה, ואף הוא מתגלה לשש שנים ומחצה עד לשנת הע"ג ומשם ואילך עד סוף המאה מתגלה הבחינה של קו האמצעי בסוד שלימות הארת משיח בן דוד. וכמו שכתב הזוהר בהמשך דבריו: בשבעין ותלת, כל מלכי עלמא יתכנשון לגו קרתא רבתא דרומי וקב"ה יתער עליהו, אשא וברדא, ואבני אלגביש ויתאבדון מעלמא וכו' ומההוא זמנא מלכא משיחא, יתער בכל עלמא, ויתכנשון עמיה כמה עמין וכמה חיילין, מכל סיפי עלמא וכל בני ישראל, יתכנשון בכל אינון אתרי עד שאשתלימו אינון שנין למאה, כדין וא"ו יתחבר בה"א וכדין והביאו את כל אחיכם מכל הגוים מנחה לה' וגו'. ובני ישמעאל זמינין בההוא זמנא לאתערא עם כל עמין בעלמא, למיתי על

(ה) פירוש. בשבעים ושלש שנים דהיינו אחר ז' שנים לגילוי משיח בן יוסף, כל מלכי עולם יתאספו לעיר הגדולה רומי, והקב"ה יעיר עליהם אש וברד ואבני אלגביש ויאבדו מעולם, וכו'. ובזמן ההוא יעיר מלך המשיח בכל העולם, ויתאספו אליו כמה עמים וכמה צבאות מכל קצוי העולם. וכל בני ישראל יתאספו במקומותיהם עד שנשלמו השנים, והגיעו למאה אז יתחבר הו' בה', ואז והביאו את כל אחיכם מכל הגוים מנחה לה' (ואז יהיה קבוצ' גלויות) ועתידים בני ישמעאל (שהם הראש, לכל כחות הקליפות מימין כמו רומי לכחות השמאל) בזמן ההוא, להתעורר יחד עם כל עמי העולם, לבוא על ירושלים למלחמה וכו' וכתוב יושב בשמים ישחק וגו' (פירוש הסולם).

ולכן עבודתינו לשנה זו הבעל"ט היא להתפלל שלא יהיו ח"ו מלחמות ויתגלה יחוד ה' בעולם. וזה סוד מה שגילו שמעיה ואבמליון לר' האר"י הקדוש כמובא בשער הכוונות (דרוש העמידה – ו'): וז"ל: "יום א' אשר הלכנו לגוש חלב, להשתמח על קבריהם, ושם א"ל הם עצמם, שצריך לכוין במלות אלו בג' תפלות שבכל יום ויום, לכוין להתפלל לשי"ת על משיח בן יוסף, שיחיה ולא ימות ע"י ארמילוס רשיעא כמ"ש רז"ל, על הפסוק חיים שאל ממך נתת לו כו', ונודע מספר הזוהר בר"מ פרשת תצא דרע"ז ע"ב, דמשה סביל כמה מכתשין, בגין דלא יתקטיל משיח בן יוסף כו', ועליו מתפללין וכסא דוד עבדך מהרה בתוכה תכין". עכ"ל. וכן כתב ר' הגר"א (בליקוטים) שאם ממושיכים האור של מב"ד בתוך הארת מב"י לא יצטרך למיתה בסוד חיים שאל ממך נתת לו (ו).

והיוצא מזה למעשה הוא כיון שמתגלה בשנת ס"ו הבחינה של מב"י כנ"ל שהוא בחי' הגר"ר שהיא עבודת היחודים והדבקות, אזי צריך להוסיף הרבה בלימוד ההלכה שהיא בחינת אורו של משיח בן דוד וע"י זה אפשר להפך כל המלחמות הנזכרות בזוהר הנ"ל למלחמתה של תורה והשלהובא דאשא אוכמא תתהפך לשלחבת אש קודש דאורייתא. ומה שהביא שם הזוהר המלחמות של התקופה השלישית שמשנת ע"ג שהיא בחי' קו

אמצעי תהיה בבחינת ההתגברות של בחי' משה הכלול מתרין משיחין וזהו שאמר שם בזוהר (ר"מ תצא דרע"ז ע"ב) דמשה סביל כמה מכתשין, כדין דלא יתקטיל מב"י היינו שבחינת משה שהיא עצמה היחוד בין תרין משיחין שמתקנת המיתה של מב"י.

וזהו שאומר שם הזוהר ועת צרה היא ליעקב **וממנה** יושע, היינו שבמקום בחי' המיתה של מב"י תהיה בחי' התחדשות הנשמות והכוונה היא שנזכה בשנה זו להתחדש ע"י ההתעסקות בסודות התורה שהם בחי' עבודת משיח בן יוסף ביחד עם לימוד ההלכה שהוא בחי' עבודת משיח בן דוד שמציל את האור של מב"י בסוד חיים שאל וכו' וע"י התחדשות הנשמות נזכה שהגוף לא יפריע לעבודת השי"ת וכל עניני המלחמות והמיתות למיניהן יהיו בבחינת מיתת הגוף שהוא מיתת הנפש שהוא בחי' הרצון לקבל בחי' השלא לשמה, וכו'. וזהו דאמרינן בגמ' סוכה (דף נ"ב) חד אמר על משיח בן יוסף שנהרג וחד אמר על יצה"ר שנהרג. היינו שאפשר להפך את בחי' המיתה של מיתת מב"י ח"ו לבחינת מיתת יצה"ר ולקיים את בחי' משיח בן יוסף.

ועיין בסה"ק לקו"מ בתורה וא"ו שכתב וז"ל והוא"ו שבתוך האלף הוא רקיע, שמים, אש ומים, בחינת ה**בושה**, שנשתנה פניו לכמה גונין, וזה בחינת רקיע, כללות

(ו) **ועיין** עוד מזה באדיר במרום לר' הרמח"ל על האידרא, ובתקו"ח דף כ"ז ע"א "בגין דיהא בעי רחמי עליהו ולא ימות משיח דאיהו מסטרא דשמאלא", ובמאמר הגאולה לרמח"ל אות ס"ג, ובגנזי רמח"ל עמ' ק"ה דכתב "ומב"י ינצל מן המות", ע"ש בהרחבה.

הגונין ונעשה על ידי זה אדם לשבת על הכסא, ע"כ. והסוד של הבושה היא בחי' המיתה דקדושה בבחי' התקשרות לעצם בסוד ויקח משה את עצמות יוסף (שמות י"ג) היינו שהצדיק התחתון צריך להתקשר לצדיק העליון, בסוד דבקות העצם שלא מצד הגילויים וההרגשים רק בסוד התקשרות עצם. וזה סוד ספי' הכתר שהוא בחי' דבקות העצם. ומחיצוניות הכתר, נולד סוד הדעת שהוא סוד הוא"ו שמקשר היו"ד העליון ליו"ד התחתון היינו בחינת משה ויהושע, והוא"ו הזו היא סוד החלכה המקשרת בין בחי' משה ויהושע בחי' ששה סדרי משנה שהוא סוד החלכה בבחינת מב"ד, המקשרת בין היו"ד העליון והיו"ד התחתון בחי' מב"י ונשמות ישראל, בין הצדיק וכלל ישראל בסוד חיים שאל ממך נתת לו.

דכל ענין הסכנה של מב"י הוא שלא יסתלק היו"ד העליון מהיו"ד התחתון ע"י שאין את בחי' הוא"ו שהיא

בחי' הארת משיח בן דוד כנ"ל בסוד החלכה בסוד ששה סדרי משנה המגלה דבקות העצם. ועיין בלקוטי הלכות (הל' שלוחין ה"י-ג) שביאר ג"כ סוד האל"ף שיו"ד העליון הוא בסוד הצדיק העליון ויו"ד התחתון הוא בסוד הצדיק שבדור שהוא בחי' הלכנה והוא ענין תיקון ראש השנה דכתב שם דבר"ה מתקנים פגימת הלכנה ע"י התקיעות וכשרז"ל בגמ' איזהו חג שהחדש שהוא הלכנה מתכסה בו הוי אומר זה ר"ה ע"כ תיקון זה הנ"ל נעשה בר"ה ביותר. וביאר שם שהתיקון הוא שצריך לחפש ולבקש הרבה אחר הצדיק הרבי האמיתי עד שיוציא בחי' הלכנה מכיסויה ופגימתה והעלמתה ויעשה היחוד בין הנקודה העליונה לנקודה התחתונה ע"י בחי' הוא"ו כנ"ל. וע"י זה נזכה לדבקות העצם בבחי' ויקח משה את עצמות יוסף שהוא עצם אלוקות ונזכה לבחינת שנת תשס"ו, היינו שתהא שנת סוד וא"ו, שהיא שנת גאולה בפועל ממש למטה מעשרה מפתים בב"א.

